

Tal dia com avui fa...

1 any

Locals per a l'1-O

Els alcaldes cediran locals per celebrar el referèndum. Més de mig miler d'edils, convocats per l'ACM i l'AMI, donaran demà suport al govern.

10 anys

Menys nutrients

La fruita i la verdura perden la meitat de nutrients en 20 anys. L'empobriment del sòl per culpa dels fertilitzants explica aquesta pèrdua.

20 anys

Més crisi a Euskadi

Dirigents socialistes s'oposen a una ruptura del govern tripartit basc. El PSE debat el trencament per la nova votació conjunta PNB-HB.

Full de ruta

Isabel Clara Simó

Xavier Romeu

Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

Cinc mentides

Enmig de tots els entrebancs que estem vivint, i de la indignació massiva que ha causat l'alliberament de la sinistra Manada, i d'un rei que no ho és de tots els espanyols, doncs de vegades hi ha alguna bona notícia.

Em refereixo a l'aparició del llibre *A frec del seu nom. Vida, obra i lluita de Xavier Romeu*, que han escrit, amb una paciència exemplar, Josep Guia i Maria Conca. Em consta que han estat uns quants anys investigant, reunint, parlant, llegint, seguint totes les traces de la seva vida.

Xavier Romeu va morir en plena joventut, als 42 anys, i tot i això va tenir temps per fer de tot. Com a amic de Maria Aurèlia Capmany i Jaume Vidal, va tenir sempre preferència pel teatre; en va escriure, en va representar, va reflexionar sobre el teatre en general i en concret sobre el teatre català. Alhora era filòleg, era traductor, i sobretot era un escriptor molt bo, que no va tenir sort amb els seus llibres, impecables

Xavier Romeu va morir en plena joventut, als 42 anys, i tot i això va tenir temps per fer de tot

tots. I a més, Romeu era un activista polític. Tant ell com jo mateixa, que érem molt bons amics, vam entrar al PSAN al mateix temps i després de discussions teòriques al voltant de la paraula "nacionalisme".

Vull reproduir un petit fragment del 1979 que sembla que estigui escrit ara mateix: "Ja podeu publicar -ens ha dit- que faig comptes de fer públic que jo no represento Espanya, ja que el govern espanyol m'ha negat la representació, que ha donat al meu distingit col·lega, en José María García Nieto. Sí que represento, però, els Països Catalans en general, i en especial el PEN Club Català. Podeu afegir que el govern espanyol ha realitzat amb això un acte de separatisme que assumeixo plenament." No us recorda aquest fragment el discurs de Felipe VI del 3 d'octubre?

Som davant d'un llibre fonamental. L'anàlisi exhaustiu, l'obra de recerca meticulosa i alhora l'amenitat amb què està construït, el fa accessible a tots els públics. Amb Xavier Romeu, els autors repassen tota una època. I això el fa encara més interessant.

Catalunya ha d'eixamplar la base social per arribar al 50% de suport a la independència. Mentida. I ho és perquè ja s'ha arribat a bastament a aquest percentatge. De fet, si es té en compte el darrer cicle electoral -eleccions al Parlament de Catalunya de 2015 i 2017 i les últimes europees de 2014- les forces estrictament sobiranistes han obtingut un suport que abasta fins al 48%. És clar que aquest percentatge prescindeix d'una constant que recullen de manera reiterada les enquestes: hi ha una bossa de votants favorables a la secessió en tots els partits polítics (en particular en el món dels comuns) que en unes legislatives no voten sobiranista. Aquest electorat tan sols donaria el seu vot a la independència en un referèndum d'autodeterminació. Per tant, és una fal·làcia -i una dilació- pretendre arribar a un percentatge ja existent i que no es pot comptabilitzar just per la negativa d'acordar una votació en aquest sentit -cal recordar que a Escòcia va bastar un 44,2% del sufragi en les legislatives al Parlament escocès l'any 2011 per posar les bases de l'acord d'Edimburg? Qualsevol relat que prengui aquesta direcció es fonamenta en la mentida pel fet

d'obviar l'empirisme de les dades.

LA UNITAT ÉS LA GARANTIA de la igualtat entre espanyols. Mentida. Els drets constitucionals no reposen en la unitat territorial, ans en el text que precisament els garanteix. L'escissió d'una part del territori no implica la derogació d'aquestes garanties. De fet, l'anomenada "lei de transitorietat" volia posar ordre en la qüestió pel que fa al Principat. Tanmateix, insistir en aquesta ideologia unitarista és insultant i demostra la baixa qualitat d'un diàleg impossible en aquests termes. El conflicte de Catalunya trobarà la seva solució en el dià-

“Car reconèixer que l'Estat mai acceptarà l'autodeterminació de Catalunya

leg. Mentida. Catalunya ha de dialogar, cal no dubtar-ne. El diàleg està en el fonament del concert de les nacions i n'és la conversa el seu esperit civilitzat. Però diàleg significa que les parts -dues com a mínim- han d'obrir-se a dialogar de tot. No hi ha condicions. Però Espanya, com a Estat, té una naturalesa imperial que no contempla -mai ho ha fet- els termes d'una possible secessió. Mai els catalans obtindran cap concessió en aquest sentit. Mai. Qui digui el contrari es menteix a ell mateix i menteix al conjunt de catalans. L'Estat mai acceptarà una consulta sobre l'autodeterminació de Catalunya -no debades, fins a disset vegades vam sol·licitar en l'anterior cicle (2012-2017) poder celebrar un referèndum acordat. I just això desembocà en el referèndum de l'1 d'octubre. Doncs bé, aquell cicle s'ha acabat i el que no poden pas fer els sobiranistes catalans és tornar a utilitzar un argument que no se sosté casuísticament. Perquè els fets parlen per si mateixos. Perquè no hi ha ningú a l'altra banda -ni contrapart a Catalunya-. Els polítics sobiranistes han de reconèixer la veritat i deixar de mirar enrere. Perquè només la veritat ens farà lliures.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Subvertir el llenguatge

■ Ja és l'hora de dir les coses pel seu nom a aquells que subverteixen el llenguatge en el seu concepte real i cada vegada que ho facin, replicar-los amb l'ús correcte de l'expressió. És difícil rebatre-ho quan es fa pels mitjans informatius per la manca d'oportunitat de respondre immediatament, però en els plens dels ajuntaments, en les sessions parlamentàries, en les tertúlies en directe, quan algun polític o opinador en deixa anar una, immediatament ha de ser rebutjat, directament a la jugular, sense compassió. "Els jutges es limiten a aplicar la llei". Pegar i empresonar innocents és en dreta llei? "S'ha fet un cop d'estat" Quin cop d'estat? "Polítics presos, no presos polítics". Com es pot dir això? Arribada afirma: "Torra no és president de tots els catalans". I Mariano Rajoy, Pedro Sán-

chez, ho són de tots els espanyols? Felip VI és rei de tots els espanyols? L'himne i la bandera espanyola ho són de tots els espanyols? L'inefable Iceta: "Que la Diada sigui de tots els catalans". Que tots els polítics de l'oposició poden parlar en nom de tots els catalans? No tenen remei!

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Brúixola i seny

■ La credibilitat d'Espanya fa aigües pertot arreu, i malgrat ser públic i notori ningú no ha estat capaç, no sabem si per desídia o per ineptitud, de posar-hi ordre i remei. Els que des de l'ahir i l'avui ens governen, són tan cabuts i tossuts que no s'adonen del que són a escala internacional, la riota d'una Europa en decadència. Només ens cal llegir els editorials dels grans rotatius internacionals per constatar que Espanya, les seves institu-

cions i el mateix estat, estan catalogats en un nivell de valoració molt per sota de qualsevol altre país amb menys recursos i capacitat de creixement. Començant per la justícia i les maneres poc subtils d'interpretar la llei. L'exemple que ho delimita tot i que defineix l'estat d'una justícia que no té referent és el rebuig a les euroordres per la inconsistència dels seus raonaments jurídics que plasmen, a part del ridícul, l'odi i la venjança d'un estat que no ha superat, malgrat els anys, els tics del franquisme. Volen ignorar el que tots sabem, que els tribunals europeus els envermelliran les vergonyes, si en tenen, amb unes sentències que per dignitat haurien d'evitar posant en llibertat els presos polítics catalans, en Sandro Rosell i facilitant el retorn dels nostres exiliats.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
Sant Just Desvern (Baix Llobregat)

Per oblidar

■ He quedat decebut amb la cerimònia inaugural dels Jocs Mediterranis de Tarragona. Decebut i empenyat per un acte que respirava espanyolisme per tots els costats. Poquíssimes referències a Catalunya, més enllà d'*Els segadors* en un disc a l'entrada del rei a l'estadi i una cançoneta en català. Semblava que s'estigués fent en un lloc de l'altiplà espanyol i no a Tarragona. La catalanofòbia hi va estar present: des de la vergonyant escuradada al president de la Generalitat (que TVE1 es va afanyar a accentuar-ne el volum), fins l'esperpèntic aterratge d'uns paracaigudistes militars amb la bandera d'Espanya. L'únic que m'ha agradat ha estat el posat seriós d'en Torra. Fidel reflex del sentiment de Catalunya vers qui la menysprea.

MIQUEL PUCURULL
Barcelona (Barcelonès)